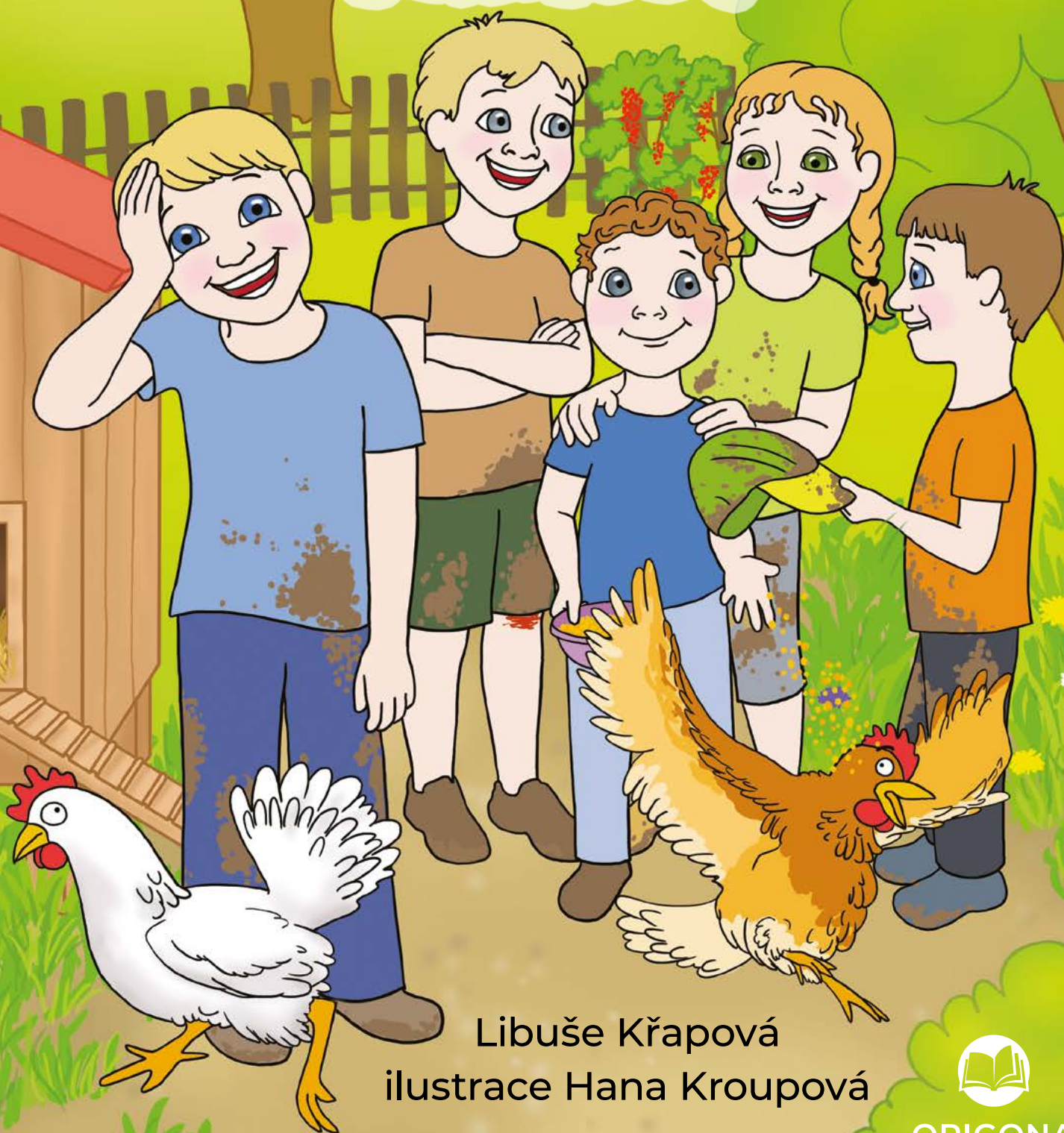

TONDOVY PRÁZDNINOVÉ PŘÍHODY

Libuše Křapová
ilustrace Hana Kroupová

ORIGONA

Copyright © Libuše Křapová
Illustrations © Hana Kroupová

ID 008-01

ISBN 978-80-88116-12-7

Toníkovi k 6. narozeninám

věnují

Míša, Káťa a Pája

3. března 2025

Úvod

Hrdinou příběhu je **modrooký blondatý** chlapec **Antonín Skovajsa**. Bydlí **s maminkou a babičkou v Břeclavi**. Narodil se **3. března 2019** a jeho oblíbenou barvou je **modrá**.

Tonda rád jezdil na prázdniny ke své tetě do Dolnova. Měl tam sice sestřenici Mášu a další děti, ale chyběl mu tam jeho nejlepší kamarád **Martin**. O jedněch prázdninách **Tondovi** doma dovolili, aby jel k tetě a sestřence společně s kamarádem. To bylo bezva!

Tak poslouchejte nebo čtěte, co kluci zažili a jak dokázali vyřešit jednu zapeklitou situaci.

1. Cesta na prázdniny

„Teto, teto! Já už jsem tady!“ vrhl se Tonda tetě naproti.

„Tak tě u nás vítám, Tondo,“ zasmála se teta, „a tebe samozřejmě taky, Martine,“ kývla na druhého chlapce, který zrovna vystupoval z auta. Potom se otočila zpět k domu a zavolala: „Mášo, Mášo, poběž, Tonda i Martin už jsou tady!“

Na modré obloze svítilo sluníčko a od rybníka se ozývaly hlasy výskajících dětí. Před bílým domem na konci vesnice poblíž lesa stálo auto. Maminka právě přivezla Tonda a jeho kamaráda Martina do Dolnova k tetě Slávce.

Antonín Skovajsa, modrooký blondatý kluk, žije s maminkou a babičkou v nedaleké Břeclavi. Má rád dobrodružství, a tak se na týden u tety moc těšil. Hlavně tedy na sestřenku Mášu, která se narodila v úplně stejný den jako on, 3. března 2019. To je náhoda!

Právě začínaly letní prázdniny. Tonda nebyl u tety v Dolnově poprvé. Dost často sem jezdil za svými kamarády a kamarádkami. Líbilo se mu tady. Vždycky, když přijel od tety zpět domů do Břeclavi, dlouze vyprávěl svému kamarádovi Martinovi, co všechno v Dolnově prožil

a kde všude byl. **Martin** pokaždé jen mlčky poslouchal, možná **Tondovi** jeho zážitky trochu, ale opravdu jen trošičku, záviděl.

A tak letos **Tondova** maminka navrhla **Martinovi**, aby jel taky. Protože teta Slávka, ani **Martinova** maminka nic nenamítaly, přijeli teď oba kamarádi spolu. **Martinova** maminka zase na oplátku slíbila, že koncem prázdnin vezme všechny tři děti na nějaký pěkný výlet.

Když **Tonda** vyskočil z auta ve svém oblíbeném **modrém** tričku a přivítal se s tetou, hned **s Martinem** běžel sestřenici Máše naproti. Všichni tři se posadili na schůdky, dali hlavy k sobě a už si něco špitali. Maminka zatím vyložila tašky a batůžky a taky si chvíli povídala s tetou. Pak se obě rozesmály a maminka se obrátila **k Tondovi**: „**Tondo**, ty jeden rozumbrado, to se se mnou ani nerozloučíš? Už musím jet, víš přece, že dnes spěchám!“

Tonda vyskočil. Přiběhl k mamince, objal ji kolem krku a dal jí letmou pusu.

„Tak ahoj, mami,“ a už se zase otočil, sedl si na schod k dětem a pozorně poslouchal, co Máša povídá.

„Na shledanou!“ zavolal **Martin**, Máša na rozloučenou jen zamávala a řečnila dál.

Maminka mírně zavrtěla hlavou a usmála se.

„Ony mě ty děti už ani nevnímají. Kdo ví, jaké pikle ti tři spolu kuží.“

„No, tak se tady mějte dobře, buďte tu hodní a za týden pro vás zase přijedu“ zavolala maminka.

„Opravdu, všechny děti to říkaly,“ vysvětlovala zatím zapáleně sestřenice Máša. „I Kolja od sousedů, byli na nich s Harošem už včera!“

„O čem to mluvíš?“ zpozorněla teta Slávka. Máša jen pohodila hlavou, až jí zavlála dlouhá světlá hříva.

„Jenom tak. Maminko, půjdeš s námi dnes do lesa? Pod stránkou už zrají jahody.“

„Dnes to nepůjde, Mášo,“ zavrtěla teta Slávka hlavou. „Peču pro vás čokoládový dort, copak jsi zapomněla? Chceme přece oslavit, že máme návštěvu. Ale můžeme se tam vydat zítra. Běžte si zatím hrát na zahradu, i jahody na záhonku začínají dozrávat. A jestli je všechny nesmlsáte, ozdobím těmi zbylými dort.“

„Maminko, my přece...“ zkusila ještě smlouvat Máša. **Tonda** se na ni s nadějí podíval, že třeba tetu uprosí, ale teta Slávka vypadala přísně.

„Ne, Mášo, do lesa opravdu sami nemůžete.“

Co se dalo dělat? Máša zaběhla do kuchyně pro miskou a děti se vydaly na zahradu. Skláněly se nad záhonem, pečlivě vybíraly zralé jahody a poctivě se o ně

dělily. Tahle jde do misky, tahle do pusy. A při tom reptily a repetily. Měly toho tolik, co si musely říct.

„Děcka, co tam děláte?“ zavolal někdo. To na ně pokřikoval malý Kolja. Za plotem stálo několik kluků z okolí, kromě Kolji ještě Filda a Koljův starší bratr Haroš.

„Pojďte s námi, jdeme do lesa!“

„My nesmíme,“ odpověděla trošku lítostivě Máša. „Maminka s námi půjde až zítra, dnes peče dort.“

„Řekni mamce, ať vás pustí,“ navrhl Haroš, „že na vás dám pozor.“

Teta Slávka souhlasila. Haroše znala a věděla, že je na něj spolehnutí. Jen dětem přísně nakázala, aby se držely pohromadě a nikam samy nechodily.

„Jak spolu odcházíte, tak se budete taky vracet.“

2. Dobrodružství začalo

Za malou chvíli byla už celá skupinka na cestě. Přeběhla kolem domků a zahrad a když přecházela most přes řeku, Tonda úžasem vydechl: „Jééé...”

Uprostřed malé tůňky stála volavka. Měla hlavu skloněnou a upřeně pozorovala hladinu. Vtom šup, hlava zmizela pod vodou a vzápětí už volavka vzlétala a v zobáku se jí třepotala stříbřitá rybka. Děti ji nadšeně pozorovaly.

„Letí k lesu, asi tam má hnízdo,“ poznamenal Haroš. „Rybu nese mláďatům.“

Chvíli se za ní dívali, snažili se vypozerovat, kde se snese, v kterých místech asi hnízdo bude. Ale velký pták byl opatrný. Na kraji lesa zakroužil a pomalu se snášel. Nedalo se přesně určit, kam nakonec dosedl. A tak šly děti dál a cestou si povídaly.

„V naší ulici mají na komíně hnízdo čápi,“ chlubil se Filda.

„Já vím, jsou bílí a mají už tři čápata,“ řekla Máša, „my se na ně chodíme koukat. Ale minulý týden jsem tady z mostu v řece viděla černého čápa. To bylo něco! Byl skoro celý černý, jen břicho měl bílé a zobák hezky červený.“

Tonda se zájmem poslouchal.

„Ale my přece půjdeme okolo řeky ještě jednou,“ řekl potom, „támhle na konci louky se přece zatáčí. Možná tam ty čápy nebo třeba ještě jednou volavku uvidíme.“

„To by bylo bezva!“ těšil se malý Kolja. „Tak pojdte, ať nám zase neuletí!“

„Brzdi, bráško,“ smál se mu Haroš, „vždyť ani nevíš, jestli tam něco je. Tak jak by nám to mohlo uletět?“

Ale Kolja se nedal. Byl pevně přesvědčený, že v zátoce na něj čeká čáp. Pospíchal dopředu a popoháněl i ostatní. Děti se mu trochu smály, ale nakonec přidaly do kroku. Třeba se jim podaří zase spatřit volavku, či dokonce čápa. A kdyby to byl ten černý, jé, to by bylo! Toho viděl opravdu jen málokdo z vesnice.

Okolí zátočiny bylo hustě obrostlé vrbami, olšemi a divokými ostružinami. Děti se napřed musely opatrně prodírat mezi dlouhými trnitými šlahouny ostružiní, než se dostaly až k vodě.

„Nic tu není,“ vydechnul zklamaně Kolja, když konečně všichni stanuli na břehu.

Řeka tady vytvořila oblouk, hladina se blýskala v záři slunce a nad ní poletovalo několik modrých vážek. Náhle něco pláclo, to nad vodu vyskočila hbitá rybka. Z nedalekého lesa bylo slyšet datla, jak usilovně tluče do

stromu. Kolem dětí začali bzučet komáři. Ale po volavce nebo čápovi ani stopy.

Kolja si sundal odřenou zelenou čepici se žlutým kšiltem a poškrábal se na hlavě. Pak si kšiltovku opět nasadil a zklamaně se zadíval na bratra.

„Vždyť jsem ti to říkal,“ odpověděl Haroš a třel si ruce popálené od kopřiv. „Tak pojdte, musíme se zase prod-
rat zpátky,“ vyzval děti a obrátil se k odchodu.

„Co je to támhle?“ zajímal se Tonda. Stál na samém krajíčku u vody a koukal do vysokého rákosí.

Všechny děti se znovu otočily k vodě. Co tam Tonda vidí?

„Kde? Kde?“ honem se vyptávaly.

„No, támhle, v tom rákosí. To je nějaká lavička?“

Opodál vedl z břehu do vody chatrný dřevěný chod-
níček, stlučený z prken. V hustém rákosí nebyl skoro vidět. Když se k němu Tonda přiblížil, viděl, že na jeho konci se něco ve vodě převaluje.

„To je přece lodička,“ zasmála se Máša, která šla těs-
ně za ním.

„Lodička? Škoda, že nevíme, čím je,“ zalitoval Filda,
„kdybychom si ji tak mohli půjčit!“

„Já se chci svézt, Haroši, povoz nás,“ začal okamžitě
žadonit Kolja.

„To přece nejde, Koljo,“ vrtěl hlavou Haroš, „to bychom tu loďku vlastně ukradli.“

„Stejně bude přivázaná,“ řekl **Martin**.

„Koljo, třeba někdy jindy, zkusíme zjistit, čím je a půjčíme si ji,“ uklidňoval Haroš bratříčka. „Asi tu bude nějaký rybář, když ji má schovanou tady v rákosí. A tomu chodníku se říká molo.“

„Taky bych se rád svezl na loďce,“ pomyslel si **Tonda**. „Třeba bude teta Slávka vědět, komu patří.“

„Pojďte už!“ otočil se Haroš k ostatním dětem, „a pozor na kopřivy. Koukejte, jak mě popálily.“

„A proč nejdeme po cestě?“ zeptal se Kolja.

„Po jaké?“ podivil se **Tonda**.

„Tam po té,“ ukázal Kolja. Z rákosí vyplašeně vyletěl houf divokých kachen, jak se všechny děti najednou hlasitě rozesmály. Kousek od nich byla ve vysoké trávě mezi keři vyšlapaná pohodlná široká pěšinka.

„A my se prodíráme takovým houštím,“ chichotal se **Martin**.

„Hned vedle krásného chodníku,“ přidala se k němu Máša.

Filda seděl na zemi, ani se smíchy neudržel na nohou.

Všichni se rozběhli po cestě zpět. Už pochodovali po svěží trávě na zelené louce, ale pořád se smáli. Takhle se sami doběhnout! Zbytečně se drali křovím, zbytečně je poškrábaly větve, popíchal ostružiní a popálily kopřivy.

„Mamka tomu ani nebude věřit,“ vzpomněl si Tonda na maminku „že jsme takoví truhlíci!“

7. Prázdniny na jedničku

Doma vyprávěli Tonda s Martinem a Mášou tetě Slávce se zápalem a jeden přes druhého, co všechno za to odpoledne zažili. Jak viděli volavku, jak je trochu vylekalo její volání a jak potom našli její hnízdo. O zmiji, která se vyhřívala na kameni mezi jahodami. O srnce a o tom, jak v seníku šramotila kuna a jak cestou potkali brontosaura. O kopřivách a o rukách, poškrábaných

ostružiním, protože si nikdo nevšiml pěšinky v houští. O lodičce a taky o tom, jaký měli u vody strach o Kolju.

„Maminko, Tonda se skoro vůbec nebojí, ani zmije. A bouřky se taky nebál,“ líčila s obdivem Máša.

„Ta zmije se taky bála,“ krčil rameny Tonda. „A při bouřce jsme byli schovaní, ani jsme nezmokli.“

„Zato toho bláta, toho bylo,“ dodala teta Slávka a smála se. „No, hlavně že to všechno dobře dopadlo.“

„Tak, a kdo u večere všechno sní, dostane dort. S jahodami z naší zahrádky,“ pobízela teta děti.

Nechat si ujít dort od tety Slávky? To tak! Po večeri měli všichni talíře jako vylízané.

A jak to bylo dál?

No byly přece prázdniny!

Děti se chodily koupat, dováděly na zahradě a taky se ještě vydaly do lesa na jahody i na houby. Soutěžily, kdo najde první hříbek a vyhrál **Martin**. Teta Slávka o něm prohlásila, že má oči jako rys, protože první hříbek byl dobře ukrytý mezi kořeny malého smrčku. **Tonda** zase hříbků našel nejvíc. Do lesa ale chodili jen s tetou Slávkou, aby už o ně nikdy nemusela mít takový strach.

Jednou se dokonce s tetou odvážili až k místu, kde tehdy zahlédly zmiji. Tentokrát ale byl všude klid, ticho narušovalo jen šustění listí a zpěv ptáků. **Martin** tam **Tondovi** ukázal malý mechový ostrůvek, který si pojmenovali „kouzelný koberec“. Leželi na něm chvíli vedle sebe, pozorovali obláčky nad hlavou a povídali si o tom, co budou jednou dělat, až vyrostou. **Tonda** bude asi zvěrolékař a **Martin** učitel ve škole – oba chtěli být s dětmi a zvířaty.

A taky se povozili na lodičce. Soused věděl, že patří jeho známému z práce. Domluvil se s ním, loďku si půjčil a jedno odpoledne všechny děti povozil. Dokonce

přítom zahlédli i černého čápa, zrovna když přilétal ke svému hnízdu. Měl ho na nedalekém vysokém stromě a koukaly z něj dvě malé hlavičky. Nejvíce z toho byl nadšený malý Kolja.

Když potom za týden přijela pro Tonda a jeho kamaráda Martina maminka, aby je odvezla domů, měli jí toho tolik co vyprávět, že brebentili celou zpáteční cestu.

A přesto, že při svých hrách a výpravách zažili i chvílky strachu, už se těšili, až se spolu zase příště uvidí a co všechno ještě zažijí. To bude zase jízda!

